

821.111
0-57

ГУСТИШЕ ЗА

КРОВОВ

C 1211576

МАЙКОМЕР

— Ми не можемо про це говорити, — швидко відповів Грей, щойно Бентлі відкрила рота.

О'Доннелл усміхнулася їм, не розтуляючи губ.

— Мені ще треба опрацювати місце злочину. Гарного дня, агенти.

— Стривайте, — мовила Бентлі несподівано різким голосом. Її очі спалахнули гнівом.

О'Доннелл відвернулася. Згодом вона поговорить із Мартінесом і розбереться, що це все означало.

— Детективе О'Доннелл, — озвався їй услід агент Грей, — можна вас на дві хвилини? Можливо, в нас є певна інформація.

О'Доннелл зітхнула й пішла назад. Грей здавався зніченим. Його обличчя виражало сором.

— Не проти поговорити віч-на-віч? — запитав він.

О'Доннелл пірнула під жовту стрічку й відійшла на кілька ярдів від будинку, щоб їх ніхто не почув.

— Що таке? — спитала вона агентів, які пішли за нею.

— Ми розслідуємо діяльність серійного вбивці на ім'я Род Гловер, — пояснив агент Грей. — Він близько десяти років прожив у Чикаго під фальшивими документами.

— Який стосунок він має до цього вбивства?

— Ми не знаємо напевне, чи має він до нього якийсь стосунок. Але Род Гловер душить своїх жертв. А остання його відома адреса була в цьому-таки районі, у Мак-Кінлі-Парку.

— Здається, зв'язок дуже суб'єктивний, — відзначила О'Доннелл. — Ви прибуваєте на кожне розслідування вбивства з підозрою на задушення в цьому районі?

Бентлі нетерпляче пирхнула.

— Убивства сексуального характеру з задушенням конкретно в цьому районі трапляються не щодня...

— Убивства сексуального характеру? Вам Мартінес сказав, що вбивство мало сексуальний характер?

— Він сказав, що в жертви був порваний одяг.

— Якого милого він вам усе це розповів? Ця справа ніяк його не стосується, і цього немає в жодному звіті. Він... — Раптом усе стало на свої місця. — Докторка Бентлі? Ви Зої Бентлі, профайлерка. Працювали з Мартінесом над справою Трупаря-Душителя.

— Так.

За три місяці до цього Чикаго тероризував серійний убивця, що вбивав і бальзамував молодих жінок, залишаючи їхні тіла в різних позах по всьому місту. Розслідуванням керував лейтенант Мартінес, і він попросив бюро про допомогу. Докторка Бентлі й агент Грей належали до оперативної групи, що врешті спіймала вбивцю.

— Ви не з чиказького регіонального управління ФБР.

— Ні, — відповів Грей. — Ми з відділу поведінкового аналізу.

— І випадково опинилися сьогодні в Чикаго? — недовірливо запитала О'Доннелл. ВПА був розташований у Квантіко, що у штаті Вірджинія, через півкраїни.

— Не зовсім. Ми йшли слідами Гловера. Останній тиждень провели в Чикаго.

— А тепер хочете взяти справу на себе? Те, що ви вважаєте, ніби вона може бути пов'язана...

— Ми нічого не беремо на себе, — примирливо здійняв руки Грей. — Просто хочемо зрозуміти, чи може Гловер бути пов'язаний із цією справою.

— Згода, — стонула плечима О'Доннелл. — Поговоріть зі своїми в регіональному управлінні. Вони можуть узяти в нас звіти про справу, а ви можете їх подивитися.

— Було б набагато краще, якби я змогла побачити місце злочину сама, — бовкнула Бентлі.

— Краще для кого?

— Ну, для всіх. Ми маємо набагато більше досвіду профайлінгу таких нападів. Якщо ми побачимо місце злочину...

О'Доннелл набрид зверхній тон цієї жінки.

— Фото будуть у досьє справи.

Щойно Бентлі зібралася щось сказати, Грей торкнувся її руки, і вона стулила рота.

— Послухайте, — сказав він. — Ми можемо спробувати надати допомогу в цій справі. Можемо виділити федеральні ресурси.

Саме це О'Доннелл і сподівалася почути від початку. Черга на аналіз ДНК в Чикаго була просто шалена. А що, як утрутяться федерали, зголосившись надати власні лабораторії? О'Доннелл така удача стане у пригоді.

До того ж їй було цікаво. Вона багато від кого чула про Зої Бентлі й справу Трупаря-Душителя. Люди любили говорити про Бентлі майже так само, як про О'Доннелл і недавній скандал. Цю профайлерку зображали ким завгодно від пройдисвітки до генійки. У справі Трупаря-Душителя сталася якась фігня. Бентлі примудрилася дістати важку травму під час розслідування. Вони з напарником, імовірно, замовчали перед копами вкрай важливу інформацію. До О'Доннелл навіть доходила абсурдна чутка, буцімто, коли вбивцю заарештували, Бентлі була напівгола. Безперечно, ця профайлерка була в усіх на вустах.

О'Доннелл хотіла побачити її в дії.

— Гарзд, — мовила вона. — Можете поглянути. Та якщо я попрошу вас покинути справу, йдіть геть.

— Та ну, це ж ваше місце злочину! — яскраво всміхнувся їй агент Грей.

Вона провела їх до будинку. Бентлі та Грей підписалися в журналі й пішли за нею досередини. Гарса досі був у вітальні й робив ескізи. Фотограф долучився до нього і зблизька знімав один із кривавих слідів. О'Доннелл подумки загадала собі пересвідчитися, що він зробив кілька панорамних знімків усіх слідів разом.

— Рукавички й бахили, — показала О'Доннелл на коробки біля входу. Придивилася до обличчя Бентлі, коли профайлерка зауважила велику криваву пляму.

— У жертви текла кров, — пробурмотіла Бентлі, надягаючи рукавички.

Поки що О'Доннелл не вражали її навички дедукції.

— А хіба Мартінес про це не казав? — безневинно запитала вона, знаючи, що ні. Цього не було в початковому звіті від перших офіцерів на місці злочину.

Бентлі зігнорувала її й надягнула бахили. Підійшла до плями. Навіть не зупиняючись, перескочила через неї й приземлилась у вітальні.

О'Доннелл роздратувалася. Зої Бентлі була навіть нижча за неї на зріст, але зуміла перескочити через пляму граційно, мов бісова газель.

РОЗДІЛ 3

Зої придивилася до великої кривавої плями й слідів, що перетинали підлогу в кімнаті. Спершу в цьому безладі важко було щось зрозуміти: сліди були розмазані й перетиналися. Мало-помалу їй вдалося розплутати їх у думках. Хтось кілька разів пройшов по колу біля входу до кімнати, а також дійшов до віддаленого кутка й повернувся. Кілька разів вступив у калюжу крові, що, ймовірно, вказує на спантеличення чи розгубленість.

Бюстгальтер, який валявся на підлозі, порвався від застосування сили, металева застібка ззаду нього була зігнута. А як щодо решти одягу? Він теж порваний? Вона старалася зробити так, щоб їй не затьмарювало логіки очевидне запитання. Чи може це бути роботою Гловера?

Якщо вона й далі зациклюватиметься на Гловері, то неодмінно перекручуватиме факти під те, що хоче побачити. Проте вона не була впевнена, що може уникнути цього запитання. Гловер зростав у неї в голові, наче рослина-паразит, заповзаючи в кожен закуток і душачи всі інші думки.

Останні кілька тижнів вони з Татумом ретельно відстежували сліди Гловера за останні десять років, неначе перемотуючи фільм. Почали з того місця, де він був минулого разу. Із квартири в тому самому будинку, де мешкала вона. Він зняв її під іменем Деніел Мур і понад місяць переслідував Зої і її сестру Андреа. Коли Зої поїхала розслідувати одну справу в Техасі, Гловер почав діяти. Андреа лише дивом вдалося врятуватися, залишившись неушкодженою. Гловер при цьому був підстрелений і засів у своїй квартирі, де відновлювався. Криміналісти припустили, що Гловер мало не помер, але спромігся зупинити кровотечу. А щойно зміг зіп'ятися на ноги, втік.

Це ще не все. Гловер помирав. Не від кулі, а зі значно буденнішої причини. Він мав невиліковну пухлину мозку, а це робило його як ніколи небезпечним. Звірові, що помирає, нема чого втрачати.

Вона повернулася до О'Доннелл. Детективка стояла з віддаленого боку кімнати й водила темними очима за фотографом. Той, мало не ставши на коліна, знімав криваві сліди.

— Можна побачити фото тіла? — спитала Зої детектива О'Доннелл.

О'Доннелл насупилася, замислившись на кілька секунд, наче це прохання було нерозважливим. Урешті попросила фотографа показати зображення.

Він підвівся, поправивши тонким пальцем окуляри в широкій оправі. Тоді заходився вовтузитися з камерою, насулено гортаючи зображення.

До вітальні зайшов Татум.

— У її спальні є криваві плями. — Він показав на двері через плече. — Також сліди й розмазана пальцем кров на тумбочці й стіні.

— Відбитки пальців? — перепитала Зої.

— Не думаю, принаймні не розгледів нічого такого неозброєним оком — лише розмазані плями. Криміналіст

у кімнаті сказав, що той, хто їх залишив, схоже, був у рукавичках.

— Рукавички вказують на попередній задум, але цей безлад скидається на роботу суто наосліп, — сказала Зої.

— Ще криваві плями є на раковині й підлозі в санвузлі.

— Він там помився?

— Схоже на те.

Зої намагалась уявити, як розгортались події, та тієї миті фотограф сказав:

— Готово.

Підійшов до неї і показав їм екран із заднього боку камери.

Якусь мить Зої важко було зрозуміти, що перед нею.

— Це тіло? — запитала вона. — Воно було прикрите?

— Так, — відповіла позаду неї О'Доннелл. — Вона була накрита ковдрою.

— Хто знайшов жертву? — запитав Татум.

— Її батько, Альберт Лем, — сказала О'Доннелл.

— Він її й накрив?

— Він сказав, що ні, що такою він її знайшов, — відповіла О'Доннелл. — І докази це підтверджують. Бачите ті плями на ковдрі?

Фотограф прогортав зображення і знайшов кадр із двома великими брунатними плямами, знятими зблизька.

— Кров, — показала О'Доннелл. — Її було накрито, коли кров ще була свіжа. Однак, коли ми сюди дісталися, тіло вже давно перебувало у стані трупного задубіння, а кров засохла. Вона давно лежала мертва. Накрили її невдовзі після смерті.

Чи замислювалась О'Доннелл про альтернативну версію? Вбивцею може бути батько. Можливо, він накрив її тіло й кілька годин по тому зателефонував до поліції.

— То він знайшов її накритою й просто залишив її так? — недовіриливо перепитав Татум.

ЗЛОЧИН, ВІД ЯКОГО СТИГНЕ КРОВ

У власній квартирі знайдено мертвою молоду жінку, доньку пастора, яку перед смертю знекровили. Убивця, який живиться кров'ю своєї жертви? Це не перший збоченець у практиці психолога-криміналіста ФБР Зої Бентлі й спеціального агента Татума Грея. Але навіть таким досвідченим фахівцям важко уявити потвору у людській подобі, яка здатна скоїти такий жахливий злочин.

Висновки судового експерта свідчать про те, що злочинців двоє. Одним із них є Род Гловер – серійний убивця, який переслідує Зої з дитинства. Цього разу він знайшов такого самого схибленого партнера, і їхні спільні вбивства стають дедалі моторнішими. Зої намагається зупинити низку кривавих злочинів, але відчуває, що за задумом Гловера, кульмінацією має стати її смерть.

BOOKCHEF
формує особистість

www.bookchef.ua

ISBN 978-617-548-066-3

9 786175 480663 >

Fb Instagram /bookchefua